

“Lipicanac je kao tamburica na kojoj se svira himna ravnice i neba”, zapisano je na jednoj tabli na ergeli “Kelebija”, koja se nalazi na najsevernijoj tački vojvođanske ravnice, nedaleko od graničnog prelaza prema Mađarskoj.

Na ovoj ergeli uzgajaju se “carski konji” – lipicaneri, koje su opšte osobine, uz naglašenu lepotu, odredile za paradne konje pogodne za visoke škole jahanja i dresure i za vuču kočija u svečanim trenutcima.

Prvo grlo na ergelu “Kelebija” stiglo je 1. novembra 1993. godine, i na ondašnjih dva hektara podignut je objekat za dvanaest konja na vezu, neobičan i po tome što je štala staklenom pregradom odvajena od restorana poluzatvorenog tipa iz koga se sve vreme mogu posmatrati ovi lepotani.

Ergela je podignuta sa namerom priređivanja programa turistima restorana Majur, koji se nalazi u neosrednoj blizini. Još pre 20 godina, vlasnik ergele Milenko Aleksić, imao je ideju da treba otvoriti ergelu. Dugo je postojala dilema da li držati nonijuse ili lipicanere, ali iako u okolini Subotice nije postojala nikakva tradicija uzgoja lipicanera, prevagu su odneli konji kraškog kraja. Matična konji nabavljeni su na velikim ergelama bivše SFR Jugoslavije, u „Lipicama“ (Slovenija), „Đakovu“ (Hrvatska), „Vučjaku“ (BiH), u „Karađorđevu“ (Srbija) i od privatnika, a priplodni pastuvi su dovedeni iz Evrope u zakup. Godine 2000/2001, dve sezone na „Kelebiji“ je boravio Maestoso 10 Monteaura iz Topolčankija (Topolčianky) u Slovačkoj, koji je ostavio 25 vrhunskih potomaka. O uzgojnom pravcu ergele „Kelebija“ može se govoriti od 2001. godine kada i nastaje tipični kelebijijski lipicaner, visine 1,58 do 1,61m u grebenu, podjednako dobar i u dresurnom jahanju i u zaprežnom sportu.

Ergela „Kelebija“ osim uzgajanja i takmičenja bavi se i obučavanjem i prodajom konja. Trenutno na ergeli ima 70 lipicanera, 15 pastuva u sportu i u priplodu, 23 kobile, ostali su njihovi potomci.

Konji sa ergele „Kelebija“ nalaze se po celoj Evropi gde postižu vrhunske rezultate. To je dokaz da Srbija ima kvalitetne i vrhunski obučene konje.

Ergela „Kelebija“ je i članica Međnarodne asocijacije uzgajivača lipicanera. Srbija je tek poslednjih godina postala članica.

Ergela „Kelebija“ ima i bogatu turističku ponudu, proizišlu iz potrebe samosatalnog

finansiranja. Turizam je aktuelan od proleća do jeseni, dok je zimi, zbog nedostatka pokrivenog manježa, za koji je potrebno izdvojiti velika sredstva, ponuda sužena. Tereza Keresteš, direktorica ergele polaže nadu u međunarodne IPA projekte koji podržavaju investicije. Dok se neki od projekata ne realizuju, ergela „Kelebija“ će zavisiti od vremenskih prilika i neprilika. Na žalost, naša država malo ulaže u konjarstvo, koje se iz ko zna kojih razloga u Srbiji još uvek smatra luksuzom, pa su, recimo, subvencije za ovcu duplo veće nego za konja, a dodatni troškovi su za pedigre za novorođeno ždrebe, vakcine, vađenja krvi, mikročipovanje i dr.

Bez obzira na šaroliku turističku ponudu kao što je: svake subote i nedelje obilazak ergele, muzeja, rekreativno jahanja, duga vožnja kočijama ili sankama kroz Kelebijsku šumu, dečje igralište, jahanje ponika, na ergeli se organizuju i poludnevni izleti, dečji kampovi, porodični izleti, škola jahanja, te edukacija stazom znanja o životnom putu jednog konja, a može jednostavno da se dođe i uživa u prelepoj prirodi. Prethodnih godina je tokom maja i juna ovu destinaciju posećivalo od 1.500 do 2.000 dece u okviru programa ekskurzija, ali ove godine će poseta biti znatno manja zbog problema oko javnih nabavki škola.

Da bi turistička ponuda ergele u potpunosti zaživela, trebalo je da prođe više od pet godina. Doživljaje bi gosti koji su boravili na ergeli prenosili svojim prijateljima, tako da je i stanovništvo u okolini shvatilo da ne mora dan odmora provesti u svojim foteljama, već da su dobrodošli na ergelu.

Već 15 godina, trećeg vikenda u septembru, na ergeli se održava parada lipicanera, a 2. maja, sedmu godinu za redom, oko 17. časova, posetiocima se pokazuju konji i rad sa njima. U programu učestvuju radnici ergele, jahači ergele i jahači konjičkog kluba, od najmađeg uzrasta (7 godina) pa do profesionalnih jahača. Ove godine za tu priliku prikazano je 40 konja, sa koreografijom sa zapregama, dresurno jahanje, formacijsko jahanje, šou program sa magarcem i ponikom...

Sve se više govori o hipoterapiji i dobrobiti druženja sa konjima, koji imaju pet srca, jedno u grudima i po jedno u svakom kopitu, ali džabe nekome doktor preporuči hipoterapiju kad za to nema para.

Danas se ergela „Kelebija“ prostire na 25 ha od čega su oko 10 ha pašnjaci, a na 15 ha je park, dvorište, teren za takmičenja itd. Ukratko, idealan ambijent za profesionalnu obuku i druženje sa konjima.

-Kako su parcele dokupljivane, tako smo sve planski radili, sadili drveće, izgradili šest okruglih korlata da iz svake linije u svakom korlatu po jedan potomak lipicanera bude napolju, ali mi ga koristimo i za obučavanje konja. Planiramo asfaltiranje staza, podizanje terasice - vidikovca... Ima mnogo ideja, kao što su npr. table sa izrekama na zidovima. Planiramo takođe da svaki put na ergeli dobije svoje ime po osnovnim rodovima kobilica lipicanera. Ima 18 rodova i 18 puteva. Ti rodovi su Afrika, Argentina, Evropa, pa će osim što će predstavljati zanimljivost, olakšati internu komunikaciju radnika na ergeli... Imamo ideja koje ne koštaju mnogo, a nešto znače i daju neophodni stil ergeli, ali za njihovu realizaciju treba dosta vremena - dodala je Tereza Keresteš.

U cilju napretka konjarstva u Srbiji potrebno bi bilo organizovati trodnevna takmičenja, da se formira srpska reprezentacija koja bi predstavljala Srbiju na Balkanskom prvenstvu, a za godinu dana i na svetskom, koje će se održati na samo 80 km od Kelebije. To je jedinstvena prilika da se pokažu zaprežni konji iz Srbije i istrgnu je sa margina konjičkog sporta Evrope, na kojima se trenutno nalazi. Ovako, ergela „Kelebija“ jedno je od retkih ostrva dobre prakse konjarstva, koja usamljena, bez pomoći i podrške, teško da može izaći izvan granica naše zemlje.

[Više fotografija možete da pogledate o v d e.](#)

